

Nüüd wotta mind so hõõle,
Ja issaks, emmaks minnule!

Nüüd kãin ma kolis, õppin ka
So armo tundma teistega;
Kui keifile sa head teed,
Ma ussun, et sa mind ka nääd.

Sest ollen rahhul rõmoga
Ja tahhan lotes ellada
Ni kaua, kui ma fenna lään,
Kus omma eite, tati nään.

Siit ilmast lähme ärra keif;
Sest ülleweel on jädaw paik;
Se iggawenne issama
Mo meles seisko lõpmatta.
(K.....)

Kuida lojuksid mõnne haigusse eest hoida.

Hea on, kui inimenne hädda aial abbi
teab, agga parrem on, kui omma lome enne

hädä nenda mõistab hoida, et hädda ei
tulle. Lomade heast ehk pahhast hoidmissesst
tulleb suur õn ehk õnnetus. Kuida iggamees
teab, sünniwad mitmed lojuste haigusfed
passawal sui aial. Sepärrast tewad need
perremehhed targaste, kes omma karja pal-
lawa aiaga wälja ei sada, waid õhtul, õsel
ja warra hommikul, kui willo on. Wägga
tarwis on nisuggusel aial selle eest hoolt kan-
da, et lomadel ial puhta wee pudust ei olle,
waid et ni saggedaste kui jua tahtwad, sed-
da ka sawad. Ka sagge ojutamine, kui wõi-
malik on, on sureks kassuks. Sel kombel
jäwad mõnned tõwmed tullematta. Põllo
põhhust, kui se mitte pondund ja mäddand
ei olle, ei tulle lomadele mitte palju haigusst,
agga sedda saggendam heinast ja rohhusst.
Sandist kokkopandud ja hoitud, wihmast rik-
kutud, hallitand, tolmund ja haisema läinud
heinad on hobbuste, weiste ja lammastele
wägga kahjolikkud. Peab perremees nisug-
gusi heino sõõtma, sest et tal parremaid ei
olle, siis peab ta neid enne sõõtmist lahke